

el millor que es pot fer a torroella

Valentina Lisitsa.

JAUME BUSQUÉ I BARCELÓ

El millor que es podia fer a Torroella una nit de Dijous Sant era escoltar el piano de Valentina Lisitsa, que obria així un festival inèdit que farà història i fortuna com ho ha fet el que ens convoca cada estiu en aquesta vila i que enguany arribarà a la seva trenta-quatrena edició. Molts anys enrere, el president de l'entitat, Josep Lloret, no es cansava de dir-ho en totes les parles possibles, ho repetia, ho escrivia i n'emetia informes: la construcció a Torroella d'un espai-auditori dedicat a la música i a altres usos impulsaria encara més la imatge de la vila com a lloc de cultura i de comerç.

La posició central del nucli torroellenc, frontissa entre el baix i l'alt Empordà, ho facilitaria. I els fets, contra els quals s'oposaven o hi eren reticents, han donat la raó als defensors del projecte, avui convertit en una realitat tangible. A l'Espai Ter van concentrar-se dos-cents oients vinguts de prop i de lluny i la pianista ucraïnesa va desplegar un programa complex i compromès que, com sempre, els oients de Torroella van escoltar amb un silenci atent i acadèmic.

La carrera de Valentina Lisitsa, començada quan l'artista, de tan

petita, no arribava als pedals de l'instrument, va experimentar un nou impuls gràcies a l'ús intel·ligent de les xarxes socials, que tant serveixen per difondre la vàlua d'una pianista com per fer revolucions pacífiques. I no és una qüestió menor: és així, mitjançant la difusió dels seus vídeos a YouTube, com Valentina Lisitsa ha sabut fer-se un lloc en l'escena mundial i atraure el públic i els programadors de les sales més importants del món. No és una qüestió menor ni s'ha de menys?tenir perquè l'artista de Kíev va oferir dues hores de concert amb les obres més complexes de la producció pianística de Beethoven i Liszt. La primera part va destinar-la exclusivament al compositor de Bonn, sense interrupció, que el públic va obeir amb un gest simple i precís de l'artista. Lisitsa combina l'energia i la força amb la ductilitat i la tendresa, amb uns forti tempestuosos i uns pianissimi gairebé imperceptibles que es feien sentir.

La Sonata per a piano núm. 17 en re menor "La tempesta" de Beethoven, que tancava la primera part, descriu aquell caràcter definidor de la personalitat turmentada de l'autor, que l'artista va saber transmetre i, fins i tot, encomanar. El programa de la segona part, després de la Xacona en re menor BWV 1004 de J. S. Bach, de textura organística, va concloure amb la Sonata per a piano en si menor de Franz Liszt, obra de contrastos que Lisitsa va interpretar amb energia i virtuosisme, tensió física, amb un resultat final òptim aplaudit dempeus pel públic, aplaudiments que Valentina Lisitsa va agrair amb tres peces fora de programa.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/cultura/2014/04/19/millor-que-pot-torroella/665860.html?utm_source=rss